

Arrest

nr. 51 124 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X is verzoeker gehuwd met S.N., van Belgische nationaliteit.

Op 4 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 5 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van C.D., J.L., geboren te S., op 25.07.1974, van Chileense nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens artikel 42quater, § 1,4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtlieden. Uit het samenwoonstverslag dd. 22.04.2010 van de politie van Gent blijkt dat de betrokkene aan het scheiden is van zijn Belgische echtgenote. De echtelijke woonst is een kraakpand en er zijn geen spullen van de Belgische echtgenote aanwezig."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, van artikel 42quater, § 4, tweede alinea, 1° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het hoorrecht overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker wijst erop dat dit Handvest in zijn artikel 41 vorm geeft aan het recht op behoorlijk bestuur en dat deze bepaling verschillende rechten opwerpt, onder andere het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft kennelijk onredelijk gehandeld aangezien zij het verblijfsrecht van verzoeker intrekt terwijl verzoeker nog steeds gehuwd is en dit huwelijk nog steeds ingeschreven staat in de registers van de burgerlijke stand dat er bovendien geen gerechtelijke procedure is ingesteld tot nietigverklaring van het huwelijk.

De beëindiging van een reeds toegekend verblijfsrecht op grond van artikel 42quater Vw. is slechts mogelijk in de in deze bepaling opgesomde gevallen.

Het huwelijk is niet ontbonden noch nietigverklaard. Er is evenwel geen gezamenlijke vestiging meer na een hoogoplopende ruzie maar er is wel degelijk een gezinscel geweest.

De ratio legis van de voorwaarde van gezamenlijke vestiging is om misbruiken van het recht op huwelijk ook na het inschrijven van het huwelijk in de registers van een burgerlijke stand te België tegen te gaan. Dus wanneer er sprake is van een schijnhuwelijk dat pas achterna aan het licht komt.

In casu is er helemaal geen sprake van een schijnhuwelijk. Een louter vermoeden van schijnhuwelijk volstaat niet (Rvv 9 juni 2009, nr. 28.475).

Tegenpartij motiveert niet hoe zij tot de conclusie komt dat gelet op het feit dat er eind april 2010 geen gezamenlijke vestiging er sprake is van schijnhuwelijk en aldus het huwelijk niet tegenstelbaar zou zijn aan de Belgische rechtsorde waardoor verzoeker zijn verblijfsrecht verliest. Er is minstens een schending van de materiële motiveringsplicht."

2.2 In de repliekmemoire verwijst verzoeker bovendien naar de algemene beleidsnota inzake asiel en migratie van 5 november 2009, doc. 52 nr. 2225/009 blz. 15 en naar het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, n° 2478/001, p.16-17, blz. 61 en citeert uit deze documenten.

2.3 De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 8 december 2008 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing trekt verzoekers verblijfskaart in met toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

In de repliekmemoire verduidelijkt verzoeker dat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en dat de beslissing dient genomen te worden op basis van de juiste feiten en in verhouding met het doel van de wetgeving ter zake.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en verweerder stelt vast dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Verweerder motiveert in de beslissing: *“er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtlieden. Uit het samenwoningverslag dd. 22.04.2010 van de politie van Gent blijkt dat de betrokkene aan het scheiden is van zijn Belgische echtgenote. De echtelijke woning is een kraakpand en er zijn geen spullen van de Belgische echtgenote aanwezig.”*

Het volstaat dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd. De formele motiveringsplicht houdt enkel in dat de bestuurde de gronden waarop de kwestieuze beslissing is gesteund erin kan terugvinden.

Verzoeker stelt dat er kennelijk onredelijk werd gehandeld nu zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken terwijl hij nog gehuwd is. Hij meent dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht enkel mogelijk is wanneer zijn huwelijk ontbonden wordt of nietig verklaard en er sprake is van misbruiken *“dus wanneer er sprake is van een schijnhuwelijk”*. Verzoeker stelt dat er niet gemotiveerd is waarom er sprake is van een schijnhuwelijk. Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker erop dat zij zes jaar een relatie hadden en dat verzoeker nog steeds hoopt op verzoening. Bovendien betwist hij dat de echtelijke woning een kraakpand is.

Met betrekking tot de aangevoerde materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht, in de

plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van verzoekers verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het wordt aldus niet vereist dat de beëindiging van het verblijfsrecht steunt op de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of dat er sprake is van een schijnhuwelijk. De vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, volstaat. Los van de vraag of de echtelijke woonst een kraakpand is, betwist verzoeker in zijn verzoekschrift niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het feit dat verzoeker gedurende zes jaar een relatie had en nog steeds hoopt op verzoening doet geen afbreuk aan de vaststelling van verweerder dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker. Uit de aangehaalde grieven in het verzoekschrift blijkt bijgevolg niet dat de motieven in de bestreden beslissing worden weerlegd of ontkend. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Verzoeker stelt dat het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het hoorrecht overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is geschonden omdat hij niet werd gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele beslissing te nemen.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans had te worden gehoord naar aanleiding van de samenwoningcontrole op 22 april 2010. Verzoeker verklaarde dat hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote omdat hij "*aan het scheiden is van S.N.*" Bovendien zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Zijn belang in deze grief is daarom evenmin aangetoond.

Met betrekking tot het proportionaliteitsbeginsel dient opgemerkt te worden dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Uit de bespreking hierboven blijkt dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verweerder heeft bijgevolg niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

In de mate verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen nadat een onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de verplichting van verzoeker een gezinscel te onderhouden met zijn echtgenote. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder op basis van de stukken waarover hij kennis had (samenwoningverslag van 22 april 2010 en verklaringen afgelegd door verzoeker) tot de conclusie is gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De Raad stelt vast dat verzoeker aan de hand van de uiteenzetting in het middel niet aantoonde dat de feiten niet op behoorlijke en zorgvuldige wijze werden vastgesteld en evenmin dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 14 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

In verscheidene arresten bevestigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het hebben van contacten met andere personen en zakelijke contacten valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Het Hof stelde dit de eerste keer in het volgende arrest:

E.H.R.M., 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, §29:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings.

There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not."

(Vrije vertaling: Het Hof is niet van mening dat het mogelijk is of noodzakelijk om een exhaustieve definitie te hanteren van het begrip "privé-leven." Echter, het zou te restrictief zijn om de notie "dichte kring" waarbinnen het individu zijn persoonlijk leven ontplooit zoals hij wil" en van deze "dichte kring" de volledige buitenwereld uit te sluiten. Respect voor het privé-leven omvat tevens tot een zekere graad het recht om relaties uit te bouwen en te ontwikkelen met andere personen.

Er blijkt daarenboven dat er geen reden of principe is waarom de notie "privé-leven" activiteiten van professionele of business gerelateerde aard zou uitsluiten, temeer daar de meerderheid van mensen gedurende hun werkleven een belangrijke, zij het zelfs niet grootste, mogelijkheid hebben om relaties te ontwikkelen met de buitenwereld. Deze visie wordt nog meer ondersteund door het feit dat, zoals reeds correct uiteengezet door de Commissie, het niet altijd mogelijk is een duidelijk onderscheid te maken welke van de professionele activiteiten van een individu deel uitmaken van zijn privé- of business leven en welke niet. ")

In de verdere rechtspraak van het Hof werd dit principe stelselmatig bevestigd.

E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk, § 56:

"Private life is a broad term not susceptible to exhaustive definition. (. . .) It may include activities of a professional or business nature (see Niemietz v. Germany, judgment of 16 December 1992, Series A no. 251-B, pp. 33-34, §29, and Halford, cited above, p. 1016, § 44).

There is therefore a zone of interaction of a person with others, even in a public context, which may fall within the scope of "private life"."

(Vrije vertaling: Het privé-leven is een ruim begrip en niet onderhevig aan een exhaustieve definitie. Het kan activiteiten van professionele aard omvatten. Zie ook Niemietz t. Duitsland, rechtspraak dd. 16 december 1992, Series A no. 251-B, pp. 33-34 §29 en Halford, hoger geciteerd, p. 1016, §44. Op grond daarvan kan een zone van interactie van een persoon met anderen, zelfs in publieke context, onder het begrip "privé-leven" vallen)

Verzoeker heeft een dergelijke nauwe band opgebouwd met België dat hij zijn privé-leven hier heeft. Verzoeker heeft talrijke vriendschapsbanden opgebouwd (stuk 5a tot en met 1). Hij zit in een muziekgroep en verzoeker oefent hier een knelpuntberoep uit. (stuk (6 a-d).

Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven.

Par.2 van art 8 stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn" stelt verzoeker vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van "'s lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc "

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn" stelt verzoeker vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van "'s lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc "

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de omstandigheden van de zaak."

2.5 In de repliekmemoirie voegt verzoeker toe dat de Belgische wetgever verlangt dat, om een verblijfsrecht te kunnen behouden, men wordt verplicht gehuwd te blijven, zelfs indien het huwelijk onherstelbaar is ontworpen. De rechtbank van eerste aanleg zou eerst moeten vaststellen of er sprake is van een onherstelbare ontworpen, waarna pas het verblijfsrecht kan worden ontnomen indien het ontbreken van een gezinscel een andere oorzaak heeft dan de verzuurde relatie tussen gehuwden.

2.6 Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie stelt dat het verblijfsrecht pas zou mogen worden ontnomen nadat de rechtbank van eerste aanleg heeft vastgesteld dat er sprake is van een onherstelbare ontworpen, komt het middel neer op kritiek op de vigerende wetgeving, hetgeen niet dienstig is als rechtmatigheidsbezwaar. Nu niet betoogd wordt dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet strijdig zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of met een verdragsrechtelijke bepaling met directe werking, kan deze kritiek niet in aanmerking worden genomen.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). In het verzoekschrift ontbreekt de uiteenzetting op welke wijze artikel 14 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel, opgeworpen door verweerder in de nota met opmerkingen, dient te worden aangenomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt opgemerkt dat uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op de schending van artikel 8 van het EVRM dat het recht op een gezinsleven vrijwaart. Bovendien is de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet absoluut. Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling een staat kan verplichten om hem een verblijfsrecht toe te staan op basis van het loutere feit dat hij er voor opteert te verblijven bij een persoon die zich rechtsgeldig in die staat mag ophouden. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te behouden op basis van zijn huwelijk. Hoger werd reeds aangetoond dat dit niet het geval is. Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing correct zijn. De inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken, in zoverre die al zou bestaan, en dat zijn private belangen (waar verzoeker verwijst naar zijn nauwe band met België, de talrijke vriendschapsbanden, de muziekgroep en het uitoefenen van een knelpuntenberoep) dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Verzoeker verwijst in essentie naar zijn activiteiten van professionele aard. De Raad merkt echter op dat verzoeker zijn verblijf heeft aangevraagd en verkregen in functie van zijn echtgenote. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te behouden op basis van zijn huwelijk. Zelfs indien verzoekers activiteiten van professionele aard zouden worden beschermd door artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM, de controle op de toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel tot de bevoegdheid van de soevereine staten behoort (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). Derhalve dient een mogelijke schending van voormeld artikel 8 door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving te worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Artikel 8 van het EVRM legt niet aan de verdragsstaten de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996) en bij uitbreiding een recht op het uitoefenen van professionele activiteiten te verbinden. De loutere bewering dat men na een verblijf van ongeveer 2 jaar in België een volwaardig sociaal leven heeft opgebouwd en een nauwe band met België heeft opgebouwd, maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De bestreden beslissing onzegt bovendien niet het op absolute wijze aan verzoeker de in artikel 8, eerste lid van het EVRM beoogde bescherming van het gezinsleven (en volgens verzoeker professionele leven) aangezien de Belgische wetgeving verzoeker niet uitsluit dat hij ook nog na de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, op wettige wijze kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er, binnen de perken van de wet, langer te verblijven en te vestigen. In het licht van de hiervoor geschetste feitelijke en juridische situatie en gelet op de ruime appreciatiemarge die artikel 8 van het EVRM biedt aan verweerder is er te dezen redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven of professionele leven van verzoeker.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van rechtszekerheid.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Uit art. 42quater Vw. is geweten dat het verblijfsrecht kan ingetrokken worden de twee eerste jaar. Maar uit het geheel van de VW. en de desbetreffende artikelen blijkt dat het doel van intrekking is om alsnog misbruik tegen te gaan.

Verzoeker zijn intenties om te huwen waren oprecht. Verzoeker en mevrouw N. hebben effectief gedurende lange periode samengeleefd. Dat na 7 jaar de relatie spaak is gelopen en dat zij beslisten om uit elkaar te gaan kan niet aanzien worden als misbruik van de Belgische wetgeving.

In tegendeel had verzoeker een schijnhuwelijk aangegaan of indien hij onoprecht was geworden inzake zijn intenties dan had hij gemakkelijk nog een tijdje met mevrouw N. kunnen samenwonen. Dit heeft hij niet gedaan.

Het kan niet de bedoeling zijn dat de Vw. misbruiken in de hand wil werken.

Verzoeker mocht er dan ook vanuit gaan dat zijn verblijfsrecht niet zou worden ingetrokken nu hij op geen enkel ogenblik noch de Belgische overheid noch zijn echtgenote heeft willen misleiden noch heeft misleid.”

2.8 Verzoeker herhaalt in de repliekmemoirie het derde middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.9 Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt aldus duidelijk dat het verblijf kan worden beëindigd, de eerste twee jaar dat verzoeker zijn verblijf heeft verkregen in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoeker ontkent niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het feit dat verzoekers intenties om te huwen oprecht waren, dat hij een relatie had van zeven jaar, dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk en dat hij niet de bedoeling had de Belgische overheid of zijn echtgenote te misleiden, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder de bestreden beslissing correct heeft genomen en de wettelijke bepaling correct heeft toegepast. Aldus wordt een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN